

Francesc Maspons i Anglasesell en la premsa diària barcelonina (1906-1936)

José Manuel García Izquierdo, Universitat Ramon Llull-Blanquerna.

Francesc Maspons i Anglasesell (Barcelona 1872-Bigues i Riells 1966) fou un personatge de primera magnitud a la Catalunya de finals de segle XIX i, sobretot, fins ben superada la primera meitat del XX mercès a la seva tasca com a jurista especialista en dret català i al seu activisme a favor del reconeixement de la sobirania plena del país. Més desconeguda, tot i que igualment força rellevant tant en capacitat de producció com extensa en el temps, és la seva faceta de periodista i articulista sempre amatent als esdeveniments més ressenyats i transcendents de la seva convulsa època.

Tot i que la seva producció se centrà sobretot a revistes periòdiques de l'època, Maspons mantindrà una relació estreta amb la premsa diària barcelonina, com *La Veu de Catalunya*, *La Publicitat*, *La Rambla* i *El Matí*, entre més. A les planes dels esmentats rotatius comentarà, analitzarà i opinarà sobre els principals esdeveniments del convuls i fascinant període històric que li tocarà viure: des de l'estat de l'ensenyament a principis de segle XX fins al conflicte agrari dels anys trenta, passant per l'acció de la Mancomunitat de Catalunya i l'aprovació i posterior retallada de l'Estatut de 1931. En relació a aquest darrer punt, de gran importància en la seva trajectòria periodística i professional, Maspons liderarà el principi segons el qual l'Estatut de Núria va ser redactat i aprovat abans que la Constitució republicana i que, en conseqüència, s'haurà d'entendre com un text pensat per articular la sobirania catalana amb l'espanyola, i no com les reclamacions d'un territori idèntic a qualsevol regió espanyola. L'advocat i periodista defensarà repetidament que així ho va pactar el govern català amb l'espanyol el 17 d'abril de 1931.

El Treball recull els principals articles publicats per Maspons i Anglasesell als diaris editats a la capital i en fa un buidatge contextualitzat que permet copsar el seu corpus argumentari i el seu enquadrament dins dels diversos corrents ideològics de finals del XIX i el primer terç del segle XX.

En primera instància, el present estudi pretén recuperar el seu pensament, partidari de la sobirania plena de Catalunya i de la unitat d'acció de totes les forces catalanistes del moment i, en segona, posar de relleu una figura tan destacada en la seva contemporaneïtat com oblidada durant massa anys.

De tot plegat, es desprèn que Francesc Maspons va ser una de les plomes més requerides del moment i que, en conseqüència, les seves reflexions i punts de vista tenien una gran acceptació entre la seva societat, més enllà de les divergències que també poguessin suscitar. La seva defensa irreductible de Catalunya com a subjecte polític el durà a evolucionar d'un plantejament pactista amb l'estat on hi càpiga el respecte envers els drets nacionals de Catalunya a un projecte obertament autodeterminat i propi.